

Sygn. akt VI U 23/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu M. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 września 2016 roku do 2 grudnia 2016 roku w wysokości 100% (stu procent) wymiaru zasiłku.

sygn. akt VI U 23/17

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak: (...)na mocy której odmówiono mu prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od dnia 29 września 2016 r do 2 grudnia 2016 r. Uzasadniając swoje stanowisko odwołujący wskazywał, że w dniu 28 września 2016 r wykonywał on normalne obowiązki pracownicze polegające na lakierowaniu elementów. Podczas lakierowania chcąc dosięgnąć do czwartego rzędu elementów w odległości około 1 metra nachylił się, wychylając lewą rękę i bark w lewą stronę. W tym momencie jego głowa przechyliła się i poczuł bardzo mocny ból w karku z lewej strony. Następnie z E. S. przekładał pasy kurtyny do przesłony drzwi wejściowych i podczas przełożenia poczuł on jeszcze większy ból i "pyknięcie"

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)w W. wniósł o oddalenie odwołania Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz. U.2009 r., Nr 167, poz.1322 z późn. zm.) oraz art 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U 2016.372) W ocenie organu rentowego zdarzenie z dnia 28 września 2016 r r. nie jest wypadkiem określonym w przepisie, gdyż brak jest przyczyny zewnętrznej. W ocenie organu rentowego wykonywanie przez pracownika typowych, normalnych czynności nie stanowi przyczyny zewnętrznej w rozumieniu przepisów ustawy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. M. był zatrudniony jako pracownik w firmie (...) w M..

W dniu 28 września 2016 r. M. K. zatrudniony na stanowisku lakiernika rozpoczął pracę o godzinie 7.00 i wykonywał obowiązki pracownicze polegające m.in. na lakierowaniu elementów w kabinie lakierniczej. Na konstrukcji służącej do malowania ułożone były w czterech rzędach elementy z tworzyw sztucznych. Około godziny 10.30 trzymając pistolet do lakierowania w lewej dłoni wnioskodawca chciał dosięgnąć do czwartego rzędu elementów w celu ich pomalowania. Podczas lakierowania nachylił się, wychylając lewą rękę i bark w lewą stronę. W tym momencie jego głowa przechyliła się i poczuł bardzo mocny ból w karku z lewej strony. Następnie z E. S. przekładał pasy kurtyny do przesłony drzwi wejściowych i podczas przełożenia poczuł jeszcze większy ból i "pyknięcie". Odwołujący myśląc, że ból minie pracował do godziny 15.00. Po powrocie do domu ból nie przechodził więc postanowił pojechać do Szpitala (...), gdzie wykonano zdjęcie RTG kręgosłupa szyjnego. Stwierdzono wówczas skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa.

Pozwany uznał zdarzenie z dnia 28 września 2016 za wypadek przy pracy powołując się że przyczyną zewnętrzną było wykonanie zbyt gwałtownego ruchu ciała podczas odkładania pasa PCV.

dowód: protokół nr (...) r k.6-9, karta informacyjna SOR k. 10, przesłuchanie odwołującego - rozprawa z dnia 18 maja 2017 r

W okresie od dnia 29 września 2016 r. do dnia 2 grudnia 2016 r. ubezpieczony był niezdolny do pracy.

bezsporne

Zdaniem Sądu odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

W toku postępowania sądowego Sąd dokonywał swych ustaleń faktycznych na podstawie zgromadzonej w aktach rentowych pozwanego, protokołu powypadkowego, dokumentacji medycznej, której żadna ze stron nie kwestionowała. Nadto Sąd opierał się także na zeznaniach ubezpieczonego.

„Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych.” III AUa 1644/11-wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 7 lutego 2012r. LEX nr 1120469

Organ rentowy nie kwestionował, że odwołujący się uległ wypadkowi w miejscu pracy i podczas wykonywania czynności pracowniczych, nie kwestionował związku zdarzenia z pracą. Podnosił, że zdarzenie nie zostało wywołane przyczyną zewnętrzną.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które przemawiałyby za ograniczoną wiarygodnością zeznań ubezpieczonego. Relacje przedstawione przed Sądem pokrywają się z protokołem ustalenia okoliczności wypadku, a ponadto są logiczne i spójne.

Zeznania ubezpieczonego pozwalają na przyjęcie, że przyczyną zdarzenia była przyczyna zewnętrzna – wykonanie zbyt gwałtownego ruchu ciała podczas wykonywania pracy. Stanowisko to jest tym bardziej zasadne, że przed wypadkiem ubezpieczony nie leczył się na żadne schorzenia przewlekłe, nie miał kłopotów z utrzymaniem równowagi oraz nie zdarzało mu się, by miał problemy z oceną odległości.

Podstawą odmowy wypłaty ubezpieczonemu świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego było stwierdzenie dokonane przez organ rentowy wedle którego zdarzenie z dnia 28 września 2016 r. nie mogło zostać uznane za wypadek przy pracy z uwagi na to, że nie zostało spowodowane przez przyczynę zewnętrzną.

Problematykę wypadku przy pracy reguluje ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2015.1242 j.t.).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez

pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Z powyższego wynika, iż wypadkiem przy pracy jest zdarzenie nagle, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć i pozostające w związku rzeczowym, czasowym i miejscowym z pracą. Aby uznać zdarzenie za wypadek przy pracy muszą wystąpić wskazane powyżej przesłanki.

Zdarzenie nagle charakteryzuje się zaskoczeniem pracownika. Jest czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym, raptownym. W orzecznictwie uznaje się, iż trwa ono nie dłużej niż jedna dniówka robocza (vide wyrok SN z dnia 5 października 2012 r., sygnatura I UK 197/12LEX nr 1303225). Zewnętrzna przyczyna zdarzenia nie może pochodzić z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem i musi być źródłem urazu lub śmierci. Nie musi być to wyłącznie jedna przyczyna, lecz również mogą to być przyczyny złożone, a więc zawierające połączenie czynnika zewnętrznego z czynnikami istniejącymi już w organizmie pracownika. Sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy. Może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., sygnatura I PK 185/13 LEX nr 1646046). Przez uraz rozumie się uraz fizyczny oraz psychiczny. Pojęcie „związku” również definiuje ustawodawca mówiąc o tym, że jest to sytuacja, w której zdarzenie to następuje podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności czy poleceń, podczas lub w związku z wykonywaniem czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy, w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązków wynikających ze stosunku pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorobach zawodowych (tj. Dz. U. 2009 r., Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) za wypadek przy pracy uważa się m. in. nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z pracą. Bezsprzeczne w sprawie było to, że ubezpieczony w dniu 28 września 2016 r. wykonywał czynności pracownicze.

W świetle ustalonego stanu faktycznego należy uznać, iż zdarzenie z dnia 28 września 2016 spełniało przymiot nagłości (por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 24/99, OSNP 2000/18/697). Jednakże, aby je uznać za wypadek przy pracy, oprócz nagłości musi zaistnieć także kolejna przesłanka. Mianowicie zdarzenie powodujące śmierć lub uraz musi zostać wywołane przyczyną zewnętrzną. Należy bowiem zauważyć, że nie jest wypadkiem przy pracy takie zdarzenie, które doprowadziłoby np. do śmierci na skutek wewnętrznych właściwości ustroju człowieka, będących objawem samoistnego rozwoju schorzenia, które w pewnym momencie, niezależnie od wykonywanej pracy, i tak doprowadziłoby do zahamowania funkcjonowania ustroju (zob. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2000 r. II UKN 305/99, OSNP 2001/10/354). Natomiast powszechnie się przyjmuje, że wystarczającym dla uznania, iż wypadek został wywołany przez przyczynę zewnętrzną jest ustalenie, że do zespołu przyczyn rozstrzygających o szkodliwym skutku należała również przyczyna zewnętrzna, bez której wypadek nie nastąpiłby. Konkludując - zdarzenie może być uznane za wypadek przy pracy wtedy, gdy wyłącznie wywołane zostało przyczyną zewnętrzną, albo gdyby przyczyna zewnętrzna doprowadziła do rozwoju schorzeń samoistnych, do którego to rozwoju nie doszłoby, gdyby nie jej zaistnienie.

Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w tej sprawie podziela w całej rozciągłości, zewnętrzną przyczyną wypadku przy pracy może być każdy czynnik wychodzący spoza organizmu ubezpieczonego, który jest zdolny w danym stanie faktycznym wywołać szkodliwe skutki - prowadzące do wypadku. Powyższe oznacza, że jako zewnętrzną przyczynę uznaje się każde zdarzenie spowodowane czynnikiem zewnętrznym - który w świetle przepisów ustawy nie musi być czynnikiem wyłącznym. Brak wyłączności przy ocenie czynnika zewnętrznego jako sprawczego warunku zdarzenia prowadzi konsekwentnie do wniosku, iż za zewnętrzną przyczynę uznawana jest każda współ-przyczyna mogąca doprowadzić do zdarzenia, pod warunkiem, że istnieje poza organizmem ubezpieczonego i pozostaje w związku z wykonywaniem pracy zawodowej /porównaj uchwałę SN z dnia 11 lutego 1963 roku III UZP 1/68, OSNCP 1968 7-8 poz. 140, wyrok SN z dnia 24 października 1978 roku III URN 26/78, OSNCP 1979, z. 6, póż 128, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 1984

roku, II PRN 2/84, OSPiKA 1985 Nr 4, wyrok SN z dnia 25 października 1994 roku, II URN 38/94m OSNAPiUS 1995 Nr 4, poz. 52 oraz wyrok z dnia 18.08.1999 II UKN 87/99, OSNP 2000/20/760/.

Podkreślić należy ,że dla oceny zewnętrznej przyczyny zdarzenia, zasadniczą rolę odegrała uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62 (OSNCP 1963 nr 10, poz. 215), w której stwierdzono, że przyczyną sprawczo-zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. taki, który nie wynika z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynności samego poszkodowanego (np. potknięcie się, niefortunny odruch).

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości Sądu , że do wypadku doszło na skutek nieszczęśliwego wypadku nagłego zbyt gwałtownego ruchu ciała podczas wykonywania pracy i urazu.

Sąd uznał zatem, że w niniejszej sprawie zdarzenie było nagłe, wywołała je przyczyna zewnętrzna, odwołujący uległ urazowi, a zdarzenie nastąpiło podczas wykonywania pracy . Okoliczności te wystarczą do uznania, że spełnione są warunki z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Mając na uwadze powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującą się prawo zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Z tych też względów Sąd na zasadzie art. 477¹⁴ par. 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje przyznając ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 września 2016 r do dnia 2 grudnia 2016 r.

ZARZĄDZENIE

(...)